

«Μου λείπει πολύ το φαγητό της μαμάς μου. Μου λείπει πολύ η αίσθηση του να έχω μια οικογένεια»

Της Ντενίσας Μπαϊρακτάρι

11:53 | 16 Φεβ. 2020

Μου αρέσει! 2 χιλ.

Κοινοποίηση

Tweet

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικής Αλληλεγγύης, στην χώρα μας ζουν αυτή την στιγμή 5.389 ασυνόδευτοι ανήλικοι. Παιδιά που είναι με το ένα πόδι στην Ελλάδα και με το άλλο κάπου στην Ευρώπη του Βορρά, εκεί όπου πιστεύουν πως βρίσκεται η Γη της Επαγγελίας και που πολλές φορές τα περιμένουν τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς τους.

Η πλειοψηφία των παιδιών αυτών κατάγεται από το Αφγανιστάν, το Πακιστάν και την Σύρια, ενώ ένα 24% προέρχεται από πλήθος άλλων χωρών. Αυτοί οι ασυνόδευτοι ανήλικοι ζουν είτε σε ζώνες ασφαλείας ασυνόδευτων ανηλίκων μέσα σε «κέντρα φιλοξενίας» ή σε διαμερίσματα και ξενώνες φιλοξενίας. Βέβαια, από τους 5.389, οι 3.327 (σχεδόν το 60%) ζουν εκτός μακροχρόνιας ή προσωρινής φιλοξενίας, κάτι που σημαίνει ότι μπορεί να είναι μέχρι και άστεγοι.

Οι διαδικασίες που ακολουθούνται μέχρι να γίνει η επανένωση με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς τους είναι αρκετά χρονοβόρες, πολλά από αυτά τα παιδιά να εισπράττουν αρκετές απορριπτικές αποφάσεις μέχρι τελικά να ακούσουν το πολυπόθητο «ναι». Αν τελικά καταφέρουν να το ακούσουν. Η δυσκολία όμως, δεν έγκειται μόνο στην επανένωση. Τα χρόνια που παραμένουν στην χώρα μας, είναι για εκείνα «καμμένα χρόνια», αφού αυτή η μετέωρη συνθήκη της ζωής τους

τούς δυσκολεύει πρακτικά (αλλά και ψυχολογικά) π.χ. στο να ολοκληρώσουν την εκπαίδευσή τους. Το σχολείο θα ήταν ένας ιδανικός τρόπος ένταξης αυτών των παιδιών στην ελληνική κοινωνία, κάτι που δυστυχώς δεν έχει γίνει ακόμα συντονισμένα.

Όπως μας ενημέρωσε το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού, μέσω του δικηγόρου Πελοπίδα Νικολόπουλου, οι ανήλικοι μέχρι να γίνει η πλήρης καταγραφή του αιτήματος διεθνούς προστασίας και να λάβουν το δελτίο τους (τρίπτυχο) διαμένουν παράτυπα στην Ελλάδα. Ο χρόνος αναμονής για την καταγραφή των ασυνόδευτων ανηλίκων ποικίλει ανάλογα με τη χώρα καταγωγής τους και το αν εντοπίζονται στα νησιά (που γίνεται πιο γρήγορα η διαδικασία) ή στην ενδοχώρα (που γίνεται πιο αργά).

Την ημέρα που γίνεται η καταγραφή έχουν 2 επιλογές. Αν υπάρχει κάποιος συγγενής σε κράτος-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μπορούν να καταθέσουν αίτημα για οικογενειακή επανένωση. Αν όχι, τότε αρμόδια να εξετάσει το αίτημα διεθνούς προστασίας του ανηλίκου είναι η Ελλάδα. Αν το αίτημα απορριφθεί, τότε έχει δικαίωμα προσφυγής στην αρχή προσφυγών. Εκεί η διαδικασία γίνεται με τη συμβολή δικηγόρου και είναι γραπτή. Εκεί μπορεί να παραπεμφθεί και να λάβει άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους ή να απορριφθεί το αίτημα και να καταφύγει στα διοικητικά δικαστήρια με αίτηση ακύρωσης/ αναστολής.

Μια γενιά παιδιών που έχει ζήσει σκληρές φρίκης μέσα στη δίνη του πολέμου, της ανέχειας ή του τρόμου, μια γενιά παιδιών που στρίμωξε τα όνειρα και τις ελπίδες της μέσα σε βάρκες που διέσχισαν το Αιγαίο, μια γενιά παιδιών που ενηλικιώθηκε, όσο οι συνομήλικοί τους έπαιζαν μπάλα και θύμωναν με τους γονείς τους, γιατί δεν τους άφηναν να παίζουν βιντεοπαιχνίδια.

Η Propaganda μίλησε με έξι τέτοια παιδιά που έφτασαν στην Ελλάδα πριν καν προλάβουν να κλείσουν τα 18 τους χρόνια. Κάποιοι κατάφεραν να βρεθούν και πάλι με την οικογένειά τους, ενώ άλλοι βρίσκονται ακόμα εδώ περιμένοντας να δουν τι τους επιφυλάσσει το μέλλον τους.

Αυτές είναι οι ιστορίες τους σε πρώτο πρόσωπο...

Μουράντ, 19 ετών από την Συρία, ονειρεύεται πια μόνο τα απλά πράγματα

«Όταν έφυγα από τη Συρία ήμουν 16 ετών και μου πήρε έξι μήνες να φτάσω στην Ελλάδα, όπου κι έμεινα έναν χρόνο και δυο μήνες. Την πρώτη μέρα που έφτασα στην Ελλάδα, ήταν και η πρώτη φορά που μπήκα σε κελί φυλακής. Μου επέτρεψαν να βγω από το κρατητήριο μετά από περίπου 10 μέρες και μου βρήκαν έναν ξενώνα ανηλίκων στην Αθήνα.

Ήταν η πρώτη φορά που έμενα με συνομηλίκους μου από άλλες χώρες και με διαφορετικές κουλτούρες και έπρεπε να ακολουθώ τους κανόνες του ξενώνα. Ήταν καλά, αλλά ήξερα ότι δεν μπορούσα να μείνω για πάντα. Αγαπούσα τα πάντα στην Ελλάδα, μάλλον επειδή έχουμε πολλά κοινά ήθη και παραδόσεις. Οι άνθρωποι ήταν πολύ ευγενικοί, στους δρόμους τους άκουγες να τραγουδάνε και να χορεύουν. Μου λείπουν στ'αλήθεια όλα αυτά που έκανα στην Ελλάδα.

Όλα τα όνειρά μου για το μέλλον είναι πια νεκρά. Το μόνο που ονειρευόμαστε πια είναι να δούμε πάλι τις οικογένειές μας.

Όσο ήμουν στη Συρία ονειρευόμουν να σπουδάσω πολιτικές επιστήμες και να γίνω πολιτικός. Ποτέ όμως, δεν ονειρεύτηκα ότι θα ζω στην εξορία. Στη Γερμανία που μένω τώρα, δεν έχω καταφέρει ακόμα να πάω σχολείο, γιατί πρέπει πρώτα να μάθω την γλώσσα. Δεν ήρθα εδώ με την διαδικασία της οικογενειακής επανένωσης. Οι δικοί μου αναγκάστηκαν να πουλήσουν το σπίτι τους για να βρουν τα 6.000 ευρώ που χρειάζονταν για να κάνω το ταξίδι από την Ελλάδα, οπότε είναι πολύ δύσκολο να συνεχίσω το σχολείο, δεν μπορώ να μην βοηθήσω την οικογένειά μου σε αυτή την δύσκολη στιγμή. Είμαι πια 19 ετών, πρέπει πια να δουλέψω και να βοηθήσω την οικογένειά μου. Οπότε σύντομα θα ψάξω και για δουλειά. Κι εδώ όμως, πάλι μόνος μου είμαι.

Όλα τα όνειρά μου για το μέλλον είναι πια νεκρά. Το μόνο που ονειρευόμαστε πια είναι τα απλά πράγματα και κυρίως να δούμε πάλι τις οικογένειές μας. Θέλω όμως, να ευχαριστήσω τους ανθρώπους στην Ελλάδα και τις κυβερνήσεις της Ελλάδας και τις Γερμανίας. Χωρίς τη βοήθειά τους δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα».

Ιχτισάμ, 20 χρονών από το Πακιστάν, θέλει να έχει πάντα κάτι στην τσέπη του

«Όταν ήρθα στην Ελλάδα ήμουν 17,5 ετών. Ήρθα μαζί με πολλούς άλλους ανθρώπους, αλλά δεν ήξερα κανέναν τους.

Στην αρχή έμενα σε πάρκα, πράγμα που σημαίνει ότι όλο το βράδυ περπατούσα τριγύρω και την ημέρα κοιμόμουν. Αργότερα έμεινα σε ένα διαμέρισμα, για έναν μήνα περίπου, και τώρα ζω στον Πειραιά, σε ένα διαμέρισμα που μας παρέχει ο ΟΗΕ, μέσω της PRAKSIS. Ο ΟΗΕ μας δίνει επίσης κι 147 ευρώ τον μήνα για τα έξοδά μας.

Πήγα δύο χρόνια σε ελληνικό σχολείο, αλλά είναι πολύ δύσκολα να μάθεις κάτι αν δεν ξέρεις την γλώσσα στην οποία διδάσκεσαι. Αν καταφέρω να τελειώσω το σχολείο και μπορέσω να βρω μια δουλειά, τότε ίσως μείνω στην Ελλάδα. Δεν ξέρω.

Ο ΟΗΕ μας δίνει επίσης κι 147 ευρώ τον μήνα για τα έξοδά μας.

Η ζωή μου τώρα είναι γεμάτη δυσκολίες, τις οποίες προσπαθώ να αντιμετωπίσω μόνος μου. Δεν μπορώ να πω ποια είναι τα όνειρά μου, γιατί δεν ονειρεύομαι πια. Θέλω απλά να περνά ο χρόνος χαρούμενα και να έχω πάντα κάτι στην τσέπη μου».

Ομάρ, 18 χρονών από το Ιράκ, θέλει να λέει ιστορίες με τις τοιχογραφίες του

«Έφτασα στην Ελλάδα στα 17 μου. Ήρθα μαζί με την μητέρα μου, εκείνη κατάφερε -τον πρώτο μήνα κιόλας- να πάει στο Βέλγιο αεροπορικώς, χρησιμοποιώντας τα στοιχεία κάποιου άλλου. Έτσι εγώ έμεινα μόνος μου εδώ για λίγο παραπάνω από έναν χρόνο.

Τους πρώτους δύο μήνες έζησα σε ένα πολύ μικρό διαμέρισμα μαζί με άλλους τέσσερις. Λίγο αργότερα πήγα σε ένα μεγαλύτερο. Εκεί μέναμε 10 άνθρωποι σε τρία δωμάτια. Δεν ήταν και οι ιδανικές συνθήκες. Προσπαθούσα να περνάω όλη μου την μέρα έξω, μέχρι που μια οργάνωση με μετέφερε σε ένα άλλο διαμέρισμα, ήταν δωρεάν αλλά γεμάτο έντομα, οπότε μικρή η βελτίωση στις συνθήκες. Μετά από 9 ή 10 μήνες κατάφερα να μεταφερθώ σε ξενώνα ανηλίκων. Ήμουν ο πρώτος που μπήκε στον ξενώνα αυτό. Ακόμα καθάριζαν το κτίριο όταν πήγα.

Στις αρχές αισθανόμουν πολύ μόνος και μου έλειπε η οικογένειά μου. Δεν μου ήταν εύκολο να κοιμάμαι τα βράδια. Είχα συνηθίσει να με φιλάει η μαμά μου στο μέτωπο κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ κι έτσι δεν με έπαιρνε ο ύπνος χωρίς το φιλί της. Μετά ξεκίνησα να πηγαίνω στο Εφηβικό Κέντρο του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού και γνώρισα ανθρώπους που με έκαναν να αισθανθώ καλοδεχούμενος και με βοήθησαν να γίνω μέρος της ομάδας σιγά-σιγά. Δεν αισθανόμουν πια τόσο μόνος. Τον πρώτο καιρό οι κακές αναμνήσεις με κυνηγούσαν στα όνειρά μου, αλλά λίγο-λίγο έμαθα να ζω μαζί τους και κατάλαβα πως υπάρχει πάντα και μια καλή πλευρά, αν κοιτάς στην σωστή κατεύθυνση. Ήθελα να πάω σχολείο, αλλά δεν τα κατάφερα. Νομίζω δεν ήταν καλό το timing. Άλλαξε η κυβέρνηση και όλες οι διαδικασίες αργούσαν πολύ. Ακόμα και την κάρτα του μετρό, την πήρα μόλις ένα μήνα πριν φύγω για Βέλγιο.

Δεν μου ήταν εύκολο να κοιμάμαι τα βράδια. Είχα συνηθίσει να με φιλάει η μαμά μου στο μέτωπο κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ κι έτσι δεν με έπαιρνε ο ύπνος χωρίς το φιλί της.

Η διαδικασία επανένωσης με την μαμά μου δεν ήταν πολύ δύσκολη, αλλά θα μπορούσε να είχε ολοκληρωθεί πολύ πιο γρήγορα και να μην κρατήσει σχεδόν έναν χρόνο. Στην ουσία δεν έχει και μεγάλη διαφορά από το να ερχόμουν παράνομα στο Βέλγιο. Το μόνο που αλλάζει είναι το γεγονός πως θα έπρεπε να πληρώσω λεφτά. Παρόλο που ήρθα εδώ νόμιμα, πρέπει να κάνω τις ίδιες διαδικασίες που θα έκανα, ακόμα κι αν είχα έρθει παράνομα. Αυτό που θέλω να πω είναι πως η διαδικασία θα μπορούσε να είναι πολύ πιο σύντομη, κι αν αυτό δεν είναι εφικτό, θα μπορούσαν να μας κάνουν μαθήματα στην γλώσσα της χώρας επανένωσης. Θα είχα μάθει την γλώσσα μέσα σε έναν χρόνο και θα την ήξερα όταν έφτανα στο Βέλγιο.

Δεν μου ήταν δύσκολο να γίνω και πάλι μέρος της οικογένειάς μου γιατί όσο βρισκόμουν στην Ελλάδα, ήμουν συνεχώς σε επαφή μαζί τους. Μου λείπουν όμως πολύ οι φίλοι μου. Ήταν σαν δεύτερη οικογένεια για μένα. Μου λείπει η θεατρική ομάδα που συμμετείχα και το Εφηβικό Κέντρο. Τώρα αυτό που ονειρεύομαι είναι να βελτιώσω την τέχνη μου. Θέλω να γίνω αρχιτέκτονας, να φτιάχνω απίστευτα πράγματα και όχι βαρετούς κύβους. Θέλω να σχεδιάσω κτίρια που θα κάνουν τον κόσμο να επισκέπτεται μια χώρα, μόνο και μόνο για να δουν τι έχω φτιάξει. Θέλω να κάνω και τοιχογραφίες, να λέω ιστορίες μέσα από την τέχνη μου και να τις υπερασπίζομαι μέσα από αυτήν. Βασικά, έφτιαξα την πρώτη μου τοιχογραφία λίγο πριν φύγω από την Ελλάδα. Δεν είχε συγκεκριμένη ιστορία, αλλά ήταν ένα πρώτο βήμα».

Νέδα, 16 ετών από το Αφγανιστάν, της λείπει πολύ το φαγητό της μαμάς της

«Έφτασα στην Ελλάδα τους τελευταίους μήνες του 2018. Ξεκίνησα το ταξίδι μου από το Αφγανιστάν με την μητέρα μου, την αδερφή μου και τον αδερφό μου. Σκοπός μας ήταν να πάμε στη Γερμανία, όπου ζει εδώ και κάποια χρόνια η άλλη μου αδερφή, τα ίχνη της οποίας είχαμε χάσει από καιρό. Όταν πήγαμε να περάσουμε τα σύνορα από την Τουρκία προς την Ελλάδα χαθήκαμε με την οικογένειά μου κι έτσι αναγκάστηκα να έρθω μόνη μου.

Αυτή τη στιγμή ζω σε έναν ξενώνα φιλοξενίας ανηλίκων στην Αθήνα. Είναι πολύ καλύτερα από το καμπ στην Μόρια, όπου έμενα. Η Μόρια ήταν μια κόλαση. Τώρα πάω σχολείο, στην πρώτη λυκείου, βέβαια είναι κάπως δύσκολα ακόμα γιατί δεν ξέρω καλά την γλώσσα, αλλά προσπαθώ να τη μάθω.

Όταν έφτασα στην Ελλάδα δεν είχα καμία επαφή με την αδερφή μου στην Γερμανία, αλλά μετά από τέσσερις μήνες μπόρεσα να την βρω κι έκανα αίτηση για οικογενειακή επανένωση, αλλά πήρα απορριπτικό, επειδή έπρεπε να την έχω κάνει νωρίτερα. Πως θα μπορούσα όμως να το είχα κάνει αφού δεν ήξερα που βρισκόταν;

Μου λείπει πολύ η αίσθηση ότι κάποιος σε προστατεύει κι αν αρρωστήσεις θα υπάρχει κάποιος να σε φροντίσει και να σε αγαπάει χωρίς να περιμένει αντάλλαγμα.

Μπορώ να πω πως έχω μια καλή ζωή. Είμαι πολύ πιο υπεύθυνη, πάω σχολείο, πάω στο θέατρο και συμμετέχω στα Αποδημητικά Πουλιά, μια εφηβική δημοσιογραφική ομάδα, που προσπαθεί να δώσει φωνή στον προσφυγικό πληθυσμό. Αλλά κυρίως ελπίζω να δω ξανά την οικογένειά μου.

Βέβαια, υπάρχουν και πολλές δυσκολίες. Η γλώσσα, η κακή συμπεριφορά κάποιων ανθρώπων, η μοναξιά. Πρέπει να με φροντίζω μόνη μου, να αντιμετωπίζω μόνη μου το κάθε πρόβλημα, να μπορώ να προσαρμόζομαι, αφού τώρα μένω μαζί με ανθρώπους από διαφορετικές χώρες με διαφορετικό background.

Μου λείπει πολύ το φαγητό της μαμάς μου. Μου λείπει πολύ η αίσθηση του να έχω μια οικογένεια. Η αίσθηση ότι κάποιος σε προστατεύει κι αν αρρωστήσεις θα υπάρχει κάποιος να σε φροντίσει και να σε αγαπάει χωρίς να περιμένει αντάλλαγμα. Τώρα θέλω απλά να καταφέρω να πάω στο πανεπιστήμιο, να γίνω μια καλή δημοσιογράφος. Να γίνω η φωνή όλου του κόσμου.

Είναι δύσκολο να είμαι μια κοπέλα μόνη σου. Αναγκαστήκαμε να γίνουμε πρόσφυγες και να πάμε σε άλλες χώρες, δεν το επιλέξαμε. Ήταν ο μόνος τρόπος να σώσουμε τις ζωές μας και να έχουμε τις ίδιες ευκαιρίες που έχουν άλλοι συνομήλικοί μας στον κόσμο».

Ρεζά, 19 ετών από το Αφγανιστάν, θέλει να βρεθεί ξανά στην αγκαλιά της μαμάς του

«Έφτασα στην Ελλάδα πριν από τρία χρόνια περίπου. Τώρα έχω κλείσει τα 19. Στην αρχή είμασταν στην Λέσβο, στο καμπ του Καρά Τεπέ, και μετά από 9 μήνες μας μετέφεραν στο καμπ της Μαλακάσας. Εκεί δεν υπάρχει ασφάλεια, οι άνθρωποι σκοτώνονται σαν τα κουνούπια και η αστυνομία δεν ανακατεύεται. Επίσης δεν υπάρχει κι επαρκής ιατρική φροντίδα. Για τους πρόσφυγες είναι πολύ δύσκολο να λύσουν τα προβλήματά υγείας τους, επειδή στα νοσοκομεία μας αντιμετωπίζουν ρατσιστικά.

Ο αδερφός μου πάσχει από κατάθλιψη. Το να πρέπει να τον προσέχω είναι δύσκολο, αλλά με κάνει να αισθάνομαι και περήφανος για τον εαυτό μου, γιατί μπόρεσα να τα καταφέρω και χωρίς την μητέρα μου.

Όταν έφτασα εδώ ήταν και η μητέρα μου μαζί, αλλά εκείνη πήγε στην Αυστρία κι έτσι έμεινα να έχω την ευθύνη του 12χρονου αδερφού μου. Το να πρέπει να προσέχω και τον μικρότερο αδερφό μου, είναι δύσκολο, αλλά με κάνει να αισθάνομαι και περήφανος για τον εαυτό μου, γιατί μπόρεσα να τα καταφέρω και χωρίς την μητέρα μου. Ο αδερφός μου πάσχει από κατάθλιψη. Δεν έχει ούτε την ενέργεια, ούτε τη θέληση που είχε παλιά. Έπεσε σε κατάθλιψη επειδή η κυβέρνηση της Αυστρίας απέρριψε αρκετές φορές το αίτημά μας για επανένωση με τη μητέρα μας. Μετά τις τρεις απορρίψεις, αποφάσισα τελικά να κάνω αίτηση για προσφυγικό άσυλο στην Ελλάδα και να πάω μετά να βρω τη μητέρα μου. Αυτό που μου λείπει πιο πολύ είναι να είμαστε όλοι μαζί. Πολλές φορές φαντάζομαι ότι καθόμαστε όλοι μαζί γύρω από το τραπέζι και τρώμε ή ότι βρίσκομαι στην αγκαλιά της μητέρας μου.

Στην Ελλάδα πήγα σχολείο για έναν χρόνο και μπόρεσα να κάνω έλληνες φίλους και να βελτιώσω τα ελληνικά μου. Αυτή τη στιγμή δουλεύω για μια ΜΚΟ ως μεταφραστής σε ένα από τα νησιά του Αιγαίου και μπορώ να πω πως η ζωή μου στο νησί είναι καλύτερη από πριν. Αυτό που εύχομαι είναι να μπορέσω να βοηθήσω τον αδερφό μου να πάει στην Αυστρία και ίσως στο μέλλον να δουλέψω στην Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και να βοηθήσω να βελτιωθούν οι πολιτικές που τους αφορούν».

Άρσαμ, 19 από το Ιράν, ονειρευόταν συνεχώς τις σπουδές του

«Στην Ελλάδα έφτασα μόνος μου όταν ήμουν 15 χρονών κι έμεινα εδώ τέσσερα χρόνια. Για έναν περίπου χρόνο μοιραζόμουν ένα σπίτι μαζί με άλλους. Μετά νοίκιασα μόνος μου ένα διαμέρισμα, γιατί είχα μάθει πλέον να μιλάω την γλώσσα.

Η διαδικασία επανένωσης ήταν πολύ δύσκολη στην δική μου περίπτωση. Οι αρμόδιοι δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον κι ούτε με βοήθησαν.

Ονειρευόμουν συνεχώς τις σπουδές μου κι αυτό ήταν πολύ δύσκολο για μένα. Θέλω να γίνω Ναυπηγός Μηχανολόγος Μηχανικός. Μπόρεσα να το ακολουθήσω μόνο δυο χρόνια, γιατί μετά απορρίφθηκε η αίτηση που είχα κάνει για άσυλο.

Η διαδικασία επανένωσης ήταν πολύ δύσκολη στην δική μου περίπτωση. Οι αρμόδιοι δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον και ούτε με βοήθησαν. Τώρα πια μένω στην Αγγλία και τα πράγματα πάνε πολύ καλά. Αυτό που θέλω είναι να μελετήσω και να κηρύξω την Βίβλο, αλλά και να μπορέσω να σπουδάσω μηχανική».

Πηγή: [propaganda](#) / Ντενίσα Μπαϊρακτάρι

Tags: [πρόσφυγες](#)
